

מסורת הש"ס

(א) חילין דף ט, ב'אס:
(ב) וע"ש, (ג) [תוספת' שבת פ"יב
ע"ש, (ד) [תוספת' פ"ג,
(ה) [תוספת' שס, (ו) שם,
(ז) שם, (ח) ז"ל ליוני,
(ט) [נעיל כח: (י) [זאלי ז"ל
אחרון, (כ) [ועי' תוס' מגילה
כח, ד"ה ועוד].

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ואז חוששין
בו האזן זה קורע ע"ס
לתפוז. קשה לי הא ת"מ
אסור מדרבנן ואמאי לא
כחב רש"י כשטעו דהא
קיי"ל בר"ש דלכב שזין
מתקין מותר ופסקי רש"ה
לא היו דהא היו רק חשש
שמה תקרה:

לעזי רעז"י

קומיבר"א [קונמובר"א].
לכחוש.

המביא פרק רביעי ביצה

ההלך ביו"ט לא דלמא פקעי
שליך לחסמן. להקשות.
אך אע"ג דלצורך יו"ט נמי
אסאך זה נעשה כלי אסור:

שצריך לברקן ואמרי לה מפני שצריך
 "לחסמן תנן התם" בדרסה או שטרפה בכותל
 או שרצצתה בהמה ומפרכסת ושהתה מעת
 לעת ושחמה כשרה א"ר אלעזר בר ינאי
 משום ר' אלעזר בן אנשיגנוס צריכה בדיקה
 בעא מיניה ר' ירמיה מרבי זירא מהו לשחמה
 יום טוב מי מחזקינן רעותא ביום טוב
 או לא אמר ליה תנינא אין מלבנין את
 הרעפים לצלות בהן והוינן בה מאי קא עבדי
 ואמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הכא
 ברעפים חדשים עסקינן מפני שצריך לברקן
 אמר ליה אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן
 לה: תניא אחד מביא את האור ואחד מביא
 את העצים ואחד שופת את הקדרה ואחד
 מביא את המים ואחד נותן בתוכו תבלין
 ואחד מגיס כולן חייבין והתניא אחרון חייב
 וכולן פטורין לא קשיא הא דאיתיי אור
 מעיקרא הא דאיתיי אור לבסוף בשלמא
 כולחו קא עבדי מעשה אלא שופת את
 הקדרה מאי קא עבדי אמר רבי שמעון בן
 לקיש הכא בקדרה חדשה עסקינן ומשום
 לבון רעפים נגעו בה: ת"ד תנור וכירים
 חדשים הרי הן ככל הכלים הנמלין בחצר
 אבל אין סכין אותם שמן ואין משיין אותן
 במטלית ואין מפיגין אותן בצונן כדי לחסמן
 ואם בשביל לאפות הרי זה מותר: תנו רבנן
 מולגין את הראש ואת הרגלים ומהבהבין
 אותן באור אבל אין מופלין אותם בחרסית
 ולא באדמה ולא בסיד ואין גוזזין אותן
 במספרים ואין גוזזין את הירק בתספורת שלו
 אבל מתקנין גוזזין הקוננים ואת העכביט
 ומסיקין ואופין בפורני ומחמין חמין באנמיכי
 ואין אופין בפורני חדשה שמא תפחת: ת"ד
 אין נופחין במפוח אבל נופחין בשפופרת
 ואין מתקנין את השפוד ואין מחדדין אותו
 ת"ד אין מפציעין את הקנה לצלות בו
 מליח אבל מפציעין את האגוז במטלית
 ואין חוששין שמא תקרע: מתני' עוד
 אמר רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
 עורב

דפדפרישט: דאזיט אור לכסוף. איזו האט דעבד והאן לא עבדי מדי:
 בקדריה חדשה עסקינן. שומעין אותה רקנית על האור לחסמה:
 ומשום לבן רעפים נגזו בה. משום דן גזירה גופה ששקרו לבן
 רעפים נגזו בו: חדשים. וכ"ש שמיני: הרי הן ככל הכלים
 להחליק ולהתלחש: עשין. ואין עשין אופן. לחמה שקן אין
 מנא: ואם. להשיגן בשביל לאפות שחוקקן הריה ומשום לא מש
 שערן דהי דרך העבדנין: ואין גוזזין אופן במספרים. דמחוי כל
 וכמושין אין גוזזין אופן במספרות שלו שגוזזין בה מן המחזירי
 טורה בתקון: פורני. הן מנורס שלנו הגדולים ופיסם נאדם ולא
 כחיה. ע"י שחדשה היא ומנא טורה לא לנורי: אין גופאין
 ודלא כח. יהודה. ש"א ימי נגזרם מערב ר"ע ודבריה הכל:
 שמושה כלי דכל מדי דעבד להשתמש בו הי תקון כלי: ואין חוש
 מנא לחפור: ב"ב"י ועוד אמר ר' אליעזר. משום דמנא אחת לקין
 אפסקוהו דגן כמלי טובא בלין מוילאין את האור והאן דבהדיה ואספקו
 אף ועוד דר' יהודה ק"י צנא לאותביה מ"ר"ל דסוכה ושעני לא וחסקו
 שגרסא המשה שלם כסדר: עמוד ארבע על המוקלה. ה"לץ המנה

לד.

הכא בקדרה חדשה עסקינן. ומשום לבון רעפס נגעו בה ויש מהרים שלא לנשל בתחלה בקדרה חדשה ולא היא דהכא נבקדרה רקנית דלא שייך בה לבון רעפס שסופתה קודם שמיא המים אבל כשמכלין בה מחלל לא שייך בה לבון רעפס: **מולגין** הראש והרגלים. אבל כל גופו של גדי אסור הואיל ויכול בהפסד הקלה לעשות טעם: **ואין** חספינן אותן בצונן כדי לחסמן ואם כשכיר לאפותי הרי זה מותר. ותימיה דאמר לעיל אסור לחסמן אע"פ שהוא עושה נמי כדי ללגום עליהם (ש"ל) דשאני בין רעפס לתמור דתמור (ש"ל) כיון דהוא עושה ע"י משקין שאני דליתו ודאי חוספין: **ואין** אופין בפורני חדשה שם הפחת. וש"ס והא אמרינן לעיל וחס כשכיר לאפות מותר וי"ל דהכא שאני דפורני הפחת גדול ויש לחוש יותר שמא סופתה:

אין נופחין בשפופה בו' פירש
מחלה מפליג בין מפוח של
אומנין וזין מפוח של בעל הבית
הכי דמפליג בשל אומן בין מפוח
לשפופרת משפוח דלן המפוחין
אסורים אפילו של בעל הבית נמי
יש ליזהר שלא לנפח בו כלל מיהו
העולם נהגו בו היתר ע"כ להפכו
מלמעלה למטה ואומר מ"ר הר"ר פרץ
נ"ע דיש לחסום מעט שפיר' דמלך
מפליג וכו' דשמה הא עדיפא ליה
דטויל בשל אומן קא מיירי:
ועוד אפר' ר' אליעזר קושר אדם
בו' פרש"י דמוש דקאמר
ר"א חלה לעיל גבי טויל אדם קיסס
קאמר הכא ועוד אחריני לקולא
וקאשה רש"י הא אפסקו במילי טוילא
באין מוציאין האור והיינו במלחמה
אחריני דל"ז 'אומר בה רבי אליעזר
ורבנן וא"כ לא שייך ביה למימר ועוד
דכי מוכח בעירובין (דף כג. וסס)
דכל היכא דאפסקו דבדר דלא
איירו בה לא שייך למימר ועוד ע"כ
נראה לפירוש רש"י דהגרסא מהשנה
משושנת היא בספרים והא דאמר
ר' אליעזר עומד אדם בו' יש להיות
קודם היא דאין מוציאין וכו' וקשה
דא"כ גס סדר הגמ' אינו משפטי
ורא"י אומר דהיא דהו' מריבוי
לקולא שפיר קאמר ועוד אפ"ג
דאפסקו במילי אחריני והא דאמרין
בעירובין דלא שייך למימר ועוד
ומדא לקולא 'אומר דאפסקו וכו' לפי
שרוב לשונות מילי דאור נבי דרדד:

ולומר

וּלְיָן. כִּשְׁמֵהוּ בְּחֵזֶק דְּחֹזֶה לְמִיתָב בְּגִזְיוֹהוּ מִיָּד: אִין סְפִין אֹזֶן שְׁמֹן.
יִין הַסֵּקן בְּזִיוֹן לְחִסְמֵן שְׁמַחְשֵׁין ע"י הַזִּין. וְכֹלְהוּ מִשּׁוֹם דְּמַחְשֵׁן
הַפֵּה מִתֵּר: מוֹלִיגִין. בְּרוֹחִתִין: אִין עוֹפְלִין אֹרֶס. בְּפִיד לְהַסִּיד
דְּלִשְׁעַר: אִין גִּזְיוֹן סִירִי. הַתְּלֹשׁ שֵׁם בִּז רֶשֶׁשׁ יִין נִרְבִּין
דְּחֹזֶה כִּבְר שְׁלֵקֶן הַיּוֹם: קוֹנֵס וְכִבְסֵין. מִיִּין יִקְוֹת אִין שֵׁם
שִׁינִי לְטַרְחֵה אִם יֵשׁ לוֹ אֹזְבִּין הִרְבֵּה דְלֵה סְגִי יֵה בְּחִטֵּר: שְׁמֵה
מִשּׁוֹם. דְּמַחֵה כְּמוֹתָן עוֹשֶׂה מְלֹאכֶה: אִין מַחְשֵׁין אִם הַסְדּוֹר.
מִפְלִגֵּין אִין סִקֵּה. לֵת רִירוּמִיּוּתִין תַּחַת מַחְשֵׁין עַל הַאִסְכָּל
שֵׁם סִקֵּה. וְאִפִּי נִקְרַעַת לֹא אִכְפֵּל כֵּן: דְּלִין זֶה קוֹרֵעַ עַל
גִּבִּי מוֹקֶלֶה וְהִדֵּר אִמֵּר אַחֲרֵי־יָן קֹאמֵר וְעוֹד. וְקִשְׁיֵי לִי בְּגוֹם וְהֵא
לְמַתָּה מַחְשֵׁין דְּלֵהוּ מַלְתִּים וְאִמְלֵי לֹא אֲחֻרְבִּינֵיהּ בְּעִירֻיָּין (דף עב.)
אֵלֶּה בְּמַלְתִּיהּ וְאֵלֶּה אֲחֻרְבִּינֵיהּ מֵהֵל לֹא הוּהּ לִי לְשִׁינִי הֵא וְהֵא וְהֵא
וְהֵא מְעַלְעֵל לִי בְּגוֹן אֲחִיו וְהֵא אֲחִיו דְּלִמֵּר בְּזִין לְרִין (לְעַל דף עג.)

375

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

דבינו חננאל

[illegible]

במרוצת המחקר חזמו באנטיכי, פירוש אנטיכי כדאגה אנטיכי א"פ שגורסה אין שותף סמנה, והגי מילי בשבת אבל ביום מותר, ואין אופין בפורני חדשה שמא תפחה. ת"ר אין טמחין באור מפתח.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones